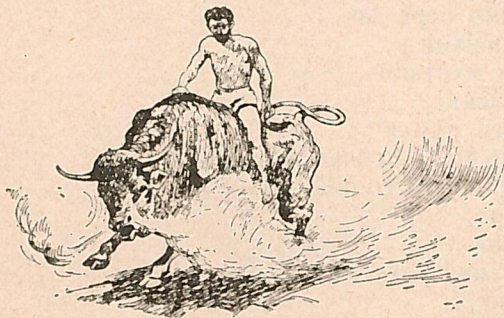

гонѣлъ и всичко разрушавалъ: стѣпквалъ посѣвигѣ, събарялъ кѣщигѣ, изкѣртвалъ лозята и т. н.

Жителигѣ на острова помолиги Херкулеса да имъ помогне. На драго сѣрдце юнакѣтъ се сѣгласигѣ.

Една сутринѣ Херкулесѣ се притаигѣ край морето. Ето и бикѣтъ излига. Юнакѣтъ като свѣт-кавица се хвѣрля вѣрху чудовището, хваналѣ го за рогата, а бикѣтъ се помжчилѣ да се отѣрве, дѣрпалѣ се назадѣ, спускалѣ се да буде напѣдѣ, изпускалѣ пламѣкъ изѣ ноздритѣ си, земята ровилѣ сѣ краката си, но напраздно . . . Най-послѣ бикѣтъ станалѣ послушенѣ вѣ рѣцѣтъ на Херкулеса . . .

Тогава юнакѣтъ се мѣтва на гѣрба му и го яхва като конѣ...

Но и бикѣтъ ре-кѣлъ още единѣ пѣтъ да се помжчи, дано се отѣрве отѣ него.

Бикѣтъ хук-налѣ да бѣга заедно сѣ своя яздачѣ. Тичалѣ

той дълго вѣрѣме като бѣсенѣ, но най-послѣ се уморигѣ и отслабналѣ . . .

Като видѣлъ Херкулесѣ, че бикѣтъ е вече укротенѣ, той му намѣрилѣ единѣ другарѣ — якѣ волѣ, впрѣгналѣ ги вѣ плуга и изоралѣ до вечерѣта голѣмо пространство земя . . .

